

**Η «ένωση» των 2 Γερμανιών, η εξαπάτηση των Ρώσων
για το NATO και η Ουκρανία.**
Γράφει ο Ιωάννης Αθ. Μπαλτζώης*.

Συνομιλίες στο Καμπ Ντέιβιντ, 2 Ιουνίου 1990.

Η υφιστάμενη ψυχροπολεμική κατάσταση μεταξύ της Δύσης και της Ρωσίας, συμπεριλαμβανομένης της ουκρανικής κρίσης, έχει βαθιές ρίζες. Έχουν σχέση με την ένωση των δύο Γερμανιών το 1990-1991, την επέκταση του NATO και η προσπάθεια ένταξης της Ουκρανίας στην Ε.Ε. και ιδιαίτερα στο NATO.

Όλα αυτά αλληλοσυνδέονται και μάλιστα πολύ στενά. Το πως, αποδεικνύεται από την ανάγνωση των προσφάτως από-χαρακτηρισμένων κυβερνητικών εγγράφων, που ήλθαν στο φως πρό-σφατα, κατόπιν δικαστικής εντολής. Έτσι οι εμπλεκόμενες κυβερνήσεις, στις συνομιλίες για την επανένωση των δύο Γερμανιών, δηλαδή των ΗΠΑ, της Γερμανίας, της Γαλλίας, του Η.Β. και της τότε Σοβιετικής Ένωσης, σήμερα Ρωσίας, αποχαρακτήρισαν τα έγγραφα ως κοινά και τα έδωσαν στο φως της δημοσιότητας.

Το δε Πανεπιστήμιο George Washington, με το τμήμα αρχείων που διαθέτει, τα παρουσίασε στο κοινό, με αποτέλεσμα οι αποκαλύψεις των γεγονότων, συνομιλιών και καταγεγραμμένων διαβεβαιώσεων για το τι έγινε και τι διαμείφθηκε τότε μεταξύ των ηγετών των προαναφερόμενων κρατών, να είναι συγκλονιστικές και ταυτόχρονα αποκαλυπτικές, ακόμη και για αυτά που συμβαίνουν σήμερα.

Η ΚΡΙΣΗ.

Η Ρωσία, ισχυρίζεται ότι η προσπάθεια ένταξης της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ, είναι εκτός από μια επιθετική ενέργεια των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ κατά της Ρωσίας, αλλά και μια ακόμη απόδειξη της αθέτησης των διαβεβαιώσεων των ΗΠΑ και των δυτικών χωρών, στις εγγυήσεις ασφάλειας, που απαιτούσε η τότε Σοβιετική Ένωση, το 1990 από ΗΠΑ και ΝΑΤΟ, για να εγκρίνει την συμφωνία για την ένωση των δύο Γερμανιών.

Οι εγγυήσεις ασφάλειας που απαιτούσαν, περιλάμβαναν ένα πολύ σημαντικό όρο, την μη επέκταση του ΝΑΤΟ προς Ανατολάς, που οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ δεν τήρησαν. Η κρίση προήλθε αρχικά από τις καταγγελίες της Ουκρανίας, υποκινούμενης από ΗΠΑ και ΝΑΤΟ, για την ρωσική επιθετικότητα στην περιοχή και τον (μυστικό) σχεδιασμό της Ρωσίας, να εισβάλλει ξαφνικά στην Ουκρανία, αφενός για να βοηθήσει τους ρωσικής καταγωγής πολίτες της Ουκρανίας στην περιοχή του Ντονμπάς, που έχουν κηρύξει αυτονομία, αφετέρου να διευρύνει την επιρροή και κατοχή της σε περιοχές δυτικά και νότια του Ντονμπάς, για γεωπολιτικούς λόγους.

Οι καταγγελίες της Ουκρανίας συνοδεύτηκαν από μεγάλη κινητοποίηση των ουκρανικών στρατιωτικών δυνάμεων προς την περιοχή του «αυτόνομου» Ντονμπάς, με μεγάλες ασκήσεις, όπου συμμετείχαν ως «σύμβουλοι» και στρατιωτικά στελέχη, κρατών μελών του ΝΑΤΟ, όπως Βρετανοί και Αμερικανοί. Ταυτόχρονα είχαμε κινητοποίηση και συγκεντρώσεις Νατοϊκών δυνάμεων, στις βαλτικές χώρες, ως και στις βαλκανικές χώρες και ιδιαίτερα στην Ρουμανία, με μετακίνηση μεγάλου όγκου

αμερικανικών δυνάμεων και οπλικών συστημάτων, όπως άρματα μάχης και ελικόπτερα, μεταφερόμενα από το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης, με σκοπό την υλοποίηση μεγάλης κλίμακος Νατοικών ασκήσεων.

Σε όλο αυτό το πολεμικό σκηνικό η Ρωσία αντέδρασε κατά τον ίδιο τρόπο. Κινητοποίηση και μετακίνηση στρατιωτικών δυνάμεων τουλάχιστον 100.000 ανδρών στα δυτικά της σύνορα, με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί το υφιστάμενο σκηνικό κρίσης, το οποίο είναι κρίσιμο, γιατί αναφερόμαστε σε πυρηνικές δυνάμεις. Και σύμφωνα με τις τελευταίες δηλώσεις του προέδρου Μπάιντεν, σε συνομιλία του με τον πρόεδρο της Ουκρανίας Ζελένσκι τον διαβεβαίωσε, ότι οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους «θα αντιδράσουν αποφασιστικά» εάν η Ρωσία εισβάλλει στην Ουκρανία, χωρίς να διευκρινίζει με ποιον τρόπο.

ΟΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ.

Και ερχόμαστε στο σήμερα και διερωτώμεθα που είναι η αλήθεια και ποιος έχει δίκαιο. Για να αντιληφθούμε την κατάσταση θα πρέπει να πάμε 31 χρόνια πίσω, όταν από το 1990 είχαν αρχίσει οι συνομιλίες της Δ. Γερμανίας με την Α. Γερμανία και με συμμετοχή των τεσσάρων δυνάμεων που κατέλαβαν την Ναζιστική Γερμανία, δηλαδή την τότε ακόμη Σοβιετική Ένωση και σημερινή Ρωσία, τις ΗΠΑ, την Γαλλία και το Ηνωμένο Βασίλειο, για επανένωση των δύο Γερμανιών.

Είχε προηγηθεί από τις 10 Νοεμβρίου 1989, η πτώση του τοίχους του Βερολίνου και οι συζητήσεις για την επανένωση των δύο Γερμανιών άρχισαν τον Ιανουάριο του 1990 , με θετική κατάληξη στην Συμφωνία «Two plus Four» (Δύο συν Τέσσερις), στα Αγγλικά «Treaty on the final settlement with respect to Germany», που υπογράφηκε στις 12 Σεπτεμβρίου του 1990, από τις προαναφερόμενες χώρες, οι οποίες μάλιστα παραιτήθηκαν από όλα τα δικαιώματα που διατηρούσαν στη Γερμανία, επιτρέποντας σε μια ενωμένη Γερμανία να γίνει πλήρως κυρίαρχη από το επόμενο έτος 1991.

Η υπογραφή της Συνθήκης επανένωσης των δύο Γερμανιών στις 12/9/1990. Από αριστερά Τζέιμς Μπέικερ (ΗΠΑ), Ντάγκλας Χερντ(Η.Β.), Εντβαρντ Σεβαρνάτζε (Σ.Ε.), Ρολάντ Ντουμάς (Γαλλία), Λόθαρ Μεζιέρ (Α. Γερμανία) και Χάνς Ντίτριχ Γκένσερ (Δ. Γερμανία).

Το τι λέχθηκε, τι υπογράφηκε και ποιες οι δηλώσεις στις συζητήσεις για την περίφημη Συμφωνία «Two plus Four», για την επανένωση των δύο Γερμανιών, έγινε γνωστό πριν λίγο καιρό, μετά τον αποχαρακτηρισμό, όλων των εγγράφων και την δημοσίευσή των από το αρχείο Εθνικής Ασφάλειας του Πανεπιστήμιου George Washington (1) .

Τότε, όπως αποκαλύπτεται από τα απόρρητα έγγραφα, η ηγεσία της Σοβιετικής Ένωσης (η οποία Σ.Ε. διαλύθηκε στις 25 Δεκεμβρίου 1991), ο Γ.Γ. Μιχαήλ Γκορμπατσόφ και ο (τελευταίος) ΥΠΕΞ Έντβαρντ Σεβαρνάτζε στις συζητήσεις με την Δύση απαίτησαν να εγγυηθούν την άμυνα και την ασφάλεια της Σ.Ε., ώστε το NATO να μην επεκταθεί προς Ανατολάς, εντάσσοντας χώρες που θα αποχωρούσαν από την Σοβιετική Ένωση στο

NATO. Και όπως φαίνεται από πολλά έγγραφα, όλοι οι δυτικοί ηγέτες έκαναν δηλώσεις, που διαβεβαίωναν ότι το NATO ΔΕΝ πρέπει να επεκταθεί ούτε ίντσα προς Ανατολάς.

Ας ανατρέξουμε σε μερικά έγγραφα και ας δούμε τι έλεγαν οι τότε ηγέτες. Ιδού μερικές χαρακτηριστικές αποκαλύψεις:

- **Τον Δεκέμβριο του 1989, ο Πρόεδρος George HW Bush είχε διαβεβαιώσει τον Γ.Γ. Μιχαήλ Γκορμπατσόφ κατά τη σύνοδο κορυφής της Μάλτας, ότι οι ΗΠΑ δεν θα επωφεληθούν. (2)**

Τζόρτζ Μπους και Μιχαήλ Γκορμπατσόφ.

- **Στις 6 Φεβρουαρίου 1990, όταν ο Γκένσερ (ΥΠΕΞ της Δ. Γερμανίας) συναντήθηκε με τον Βρετανό Υπουργό Εξωτερικών Ντάγκλας Χερντ, είπε: «Οι Ρώσοι πρέπει να έχουν κάποια διαβεβαίωση ότι εάν, για παράδειγμα, η πολωνική κυβέρνηση εγκαταλείψει το Σύμφωνο της Βαρσοβίας μια μέρα, δεν θα ενταχθεί στο NATO την επόμενη», σύμφωνα με έγγραφο του Η.Β. (Έγγραφο 2)**

- **Στη συνάντηση της 9ης Φεβρουαρίου 1990, ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ Τζέιμς Μπέικερ διαβεβαίωνε όχι μία, αλλά τρεις φορές, τον Γ.Γ. της Σ.Ε Μιχαήλ Γκορματσόφ, ότι «ούτε μια ίντσα προς τα ανατολικά» δεν θα**

επεκταθεί το ΝΑΤΟ. Συμφώνησε με τη δήλωση Γκορμπατσόφ ως απάντηση στις διαβεβαιώσεις του, ότι «η επέκταση του ΝΑΤΟ είναι απαράδεκτη». Ο Μπίκερ διαβεβαίωσε τον Γκορμπατσόφ ότι «ούτε ο Πρόεδρος ούτε εγώ σκοπεύουμε να αποκομίσουμε μονομερή πλεονεκτήματα από τις διαδικασίες που λαμβάνουν χώρα» και ότι οι Αμερικανοί κατανοούν ότι «όχι μόνο για τη Σοβιετική Ένωση αλλά και για άλλες ευρωπαϊκές χώρες είναι σημαντικό να υπάρχει εγγύηση, ότι εάν οι Ηνωμένες Πολιτείες διατηρήσουν την παρουσία τους στη Γερμανία στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ, ούτε μια ίντσα της σημερινής στρατιωτικής δικαιοδοσίας του ΝΑΤΟ δεν θα εξαπλωθεί προς την ανατολική κατεύθυνση». (Εγγραφο 6).

Συνάντηση Γκορμπατσόφ-Κολ και Γκένσερ, 10/2/ 1990.

- Ο Μπίκερ έγραψε στον Χέλμουτ Κολ ο οποίος θα συναντούσε τον Σοβιετικό ηγέτη, τι είπε στον Γκορμπατσόφ. Ο Μπίκερ ανέφερε: «Και μετά του έθεσα την εξής ερώτηση [στον Γκορμπατσόφ]. Θα προτιμούσατε να δείτε μια ενωμένη Γερμανία εκτός ΝΑΤΟ, ανεξάρτητη και χωρίς δυνάμεις των ΗΠΑ ή θα προτιμούσατε μια ενωμένη Γερμανία να είναι συνδεδεμένη με το ΝΑΤΟ, με διαβεβαιώσεις ότι η δικαιοδοσία του ΝΑΤΟ δεν θα μετατοπιστεί ούτε μια ίντσα προς τα ανατολικά από τη σημερινή της

θέση»; Απάντησε ότι η σοβιετική ηγεσία σκεφτόταν πραγματικά όλες αυτές τις επιλογές [...] Στη συνέχεια πρόσθεσε, «Σίγουρα οποιαδήποτε επέκταση της ζώνης του NATO θα ήταν απαράδεκτη. Το NATO στην τρέχουσα ζώνη του μπορεί να είναι αποδεκτό». (Εγγραφο 8).

- Η Πρεσβεία των ΗΠΑ στη Βόννη ενημέρωσε την Ουάσιγκτον ότι ο Γκένσερ κατέστησε σαφές «ότι οι αλλαγές στην Ανατολική Ευρώπη και η διαδικασία ενοποίησης της Γερμανίας δεν πρέπει να οδηγήσουν σε απομείωση των σοβιετικών συμφερόντων ασφάλειας». Ως εκ τούτου, το NATO θα πρέπει να αποκλείσει μια «επέκταση του εδάφους του προς τα ανατολικά, δηλαδή να το μετακινήσει πιο κοντά στα σοβιετικά σύνορα». (Εγγραφο 1).

- Στο Μνημόνιο συνομιλίας Μιχαήλ Γκορμπατσόφ και Χέλμουτ Κολ, την 10 Φεβρουαρίου 1990, ο Κολ νωρίς στη συνομιλία διαβεβαιώνει τον Γκορμπατσόφ: «Πιστεύουμε ότι το NATO δεν πρέπει να επεκτείνει τη σφαίρα των δραστηριοτήτων του. Πρέπει να βρούμε μια λογική λύση. Κατανοώ σωστά τα συμφέροντα ασφαλείας της Σοβιετικής Ένωσης και αντιλαμβάνομαι ότι εσείς, κύριε Γενικό Γραμματέα, και η σοβιετική ηγεσία θα πρέπει να εξηγήσετε ξεκάθαρα τι συμβαίνει στον σοβιετικό λαό». (Εγγραφο 9).

- Ο Γάλλος ηγέτης Φρανσουά Μιτεράν δεν ήταν σε συνεννόηση με τους Αμερικανούς, όπως αποδεικνύεται από το ότι είπε στον Γκορμπατσόφ στη Μόσχα στις 25 Μαΐου 1990, ότι «προσωπικά ήταν υπέρ της σταδιακής διάλυσης των στρατιωτικών μπλοκ», και ότι η Δύση πρέπει «να δημιουργήσει συνθήκες ασφάλειας για εσάς, καθώς και την ευρωπαϊκή ασφάλεια στο σύνολό της». (Εγγραφο 20).

- Στη σύνοδο κορυφής της Ουάσιγκτον στις 31 Μαΐου 1990, ο Μπους έκανε τα πάντα για να διαβεβαιώσει τον Γκορμπατσόφ ότι η Γερμανία στο NATO δεν θα κατευθυνόταν ποτέ στην ΕΣΣΔ: «Πιστέψτε με, δεν έχουμε καμία πρόθεση, ούτε στις σκέψεις μας, να βλάψουμε τη Σοβιετική Ένωση με οποιονδήποτε τρόπο. Γι' αυτό μιλάμε υπέρ της γερμανικής ενοποίησης στο NATO χωρίς να αγνοούμε το ευρύτερο πλαίσιο της ΔΑΣΕ, λαμβάνοντας υπόψη τους παραδοσιακούς οικονομικούς δεσμούς μεταξύ των δύο γερμανικών κρατών. Ένα τέτοιο μοντέλο, κατά

την άποψή μας, αντιστοιχεί και στα σοβιετικά συμφέροντα». (Εγγραφο 21).

- Η Μάργκαρετ Θάτσερ στη συνάντησή της με τον Γκορμπατσόφ στο Λονδίνο στις 8 Ιουνίου 1990 είπε στον Γκορμπατσόφ: «Πρέπει να βρούμε τρόπους να δώσουμε στη Σοβιετική Ένωση εμπιστοσύνη ότι η ασφάλειά της θα ήταν εξασφαλισμένη.... Η ΔΑΣΕ θα μπορούσε να είναι μια ομπρέλα για όλα αυτά, καθώς και το φόρουμ που έφερε τη Σοβιετική Ένωση σε πλήρη συζήτηση για το μέλλον της Ευρώπης». (Εγγραφο 22).

ΤΙ ΚΑΤΑΛΑΒΕ Ο ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΟΦ.

Από όλα τα παραπάνω και από πλήθος άλλων ντοκουμέντων και αποκαλύψεων, τα οποία δεν μπορούν όλα να παρουσιαστούν, καθόσον τα έγγραφα των συνομιλιών για την ενοποίηση των δύο Γερμανιών, που έχουν δοθεί στην δημοσιότητα είναι τουλάχιστον τριάντα, γίνεται αντιληπτό ότι οι ηγέτες της εποχής εκείνης έδωσαν σαφείς υποσχέσεις προς την σοβιετική ηγεσία (Γκορμπατσόφ και Σεβερνάτζε) περί μη επέκτασης του ΝΑΤΟ ανατολικά, ούτε μια σπιθαμή, χωρίς να υπογράψουν καμιά συγκεκριμένη συμφωνία, που να καθορίζει ρητά αυτά που διαβεβαίωναν προφορικά.

Και οι δυτικές ηγεσίες στις αρχές της δεκαετίας του 1990, τήρησαν τον λόγο τους και μέχρι το τέλος της δεκαετίας δεν έγινε καμιά επέκταση του ΝΑΤΟ προς ανατολάς.

Η πρώτη επέκταση του ΝΑΤΟ έγινε στις 12 Μαρτίου 1999 με τις πρώτες τρεις χώρες του πρώην Συμφώνου Βαρσοβίας, που εισήλθαν στο ΝΑΤΟ, δηλαδή την Τσεχία, την Ουγγαρία και την Πολωνία.

Ακολούθησαν κατόπιν στις 29 Μαρτίου 2004 επτά χώρες, οι Βουλγαρία, Εσθονία, Λετονία, Λιθουανία, Ρουμανία, Σλοβακία και Σλοβενία.

Την 1^η Απριλίου 2009 εισήλθαν στο ΝΑΤΟ οι Αλβανία και Κροατία, την 5^η Ιουνίου 2017 το Μαυροβούνιο και τέλος στις 27 Μαρτίου 2020 η Βόρεια Μακεδονία, συνολικά 14 χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ.

Και το ερώτημα που προκύπτει είναι τι κατάλαβε ο Γκορμπατσόφ και η σοβιετική ηγεσία, από τις συνομιλίες για την συνθήκη «Two plus Four».

Σύμφωνα με την άποψη του πρώην διευθυντή της CIA Ρόμπερτ Γκέιτς, από το 2000, τα έγγραφα ενισχύουν την άποψη, ότι «προχωρούσε η επέκταση του ΝΑΤΟ προς τα ανατολικά [τη δεκαετία του 1990], όταν ο Γκορμπατσόφ και άλλοι οδηγήθηκαν να πιστεύουν ότι αυτό δεν θα συνέβαινε». Η φράση κλειδί, που υποστηρίζεται από πολλούς αναλυτές είναι «οδηγείται στο να πιστέψουμε»

ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ – ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ.

Τελικά ποιος έχει δίκαιο; Ναι οι Ρώσοι έχουν δίκαιο, όταν ισχυρίζονται ότι οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ τους εξαπάτησε, σύμφωνα με τα απόκαλυφθέντα έγγραφα, αλλά δεν υπάρχει καμιά υπογεγραμμένη συμφωνία ή συνθήκη, που να εξασφαλίζει την Ρωσία, σε ότι αφορά τις υποσχέσεις της Δύσης.

Ναι, οι ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ και η Ευρώπη, έχουν δίκαιο, όταν ισχυρίζονται ότι δεν παραβίασαν καμιά συμφωνία ή συνθήκη και ότι τα ελεύθερα κράτη, έχουν το δικαίωμα να επιλέγουν φίλους, πολιτικές, συμμαχίες κλπ.

Ναι, έχουν δίκαιο, σε ότι αφορά την επιλογή μια νέας πολιτικής μιας χώρας, καθόσον οι υποσχέσεις προηγούμενων κυβερνήσεων και πολιτικών, δεν δεσμεύουν τις επόμενες κυβερνήσεις και πολιτικούς.

Ναι, η Ρωσία έχει δίκαιο όταν ισχυρίζεται ότι η ένταξη της Ουκρανίας είναι στην ουσία υπαρξιακή απειλή και δεν μπορούν να αποδεχθούν Νατοϊκά στρατεύματα και πυραυλικά συστήματα να είναι στην αυλή τους

και σε απόσταση βολής εντός μερικών λεπτών από την Μόσχα και την Αγία Πετρούπολη, άρα σχεδόν μηδενική στρατιωτική αντίδραση.

Έχει δίκαιο, η Ρωσία όταν θεωρεί ότι η Ουκρανία είναι το στρατηγικό της βάθος, καθόσον οι δύο μεγάλες ιστορικές εισβολές στην χώρα , από τον Μέγα Ναπολέοντα και τα Ναζιστικά στρατεύματα, έγιναν από το αναπεπταμένο έδαφος της Ουκρανίας, με τους τεράστιους σιτοβολώνες, που ευνοούν ταχύτατη προέλαση μηχανοκίνητων και τεθωρακισμένων σχηματισμών, χωρίς δυνατότητα ουσιαστικής αποτροπής σε ισχυρή αμυντική τοποθεσία.

Είναι λάθος να απειλείς με πόλεμο μια μεγάλη πυρηνική δύναμη, όταν το αμυντικό δόγμα της Ρωσίας, που παρουσιάστηκε πρόσφατα, προβλέπει και την χρήση τακτικών πυρηνικών όπλων, για την υπεράσπιση της χώρας από επικείμενη εισβολή. Γιατί η μερική χρήση τακτικών πυρηνικών όπλων, μπορεί να εξελιχθεί σε ανταπόδοση πυρηνικών πληγμάτων εκατέρωθεν, με τελική κατάληξη τον Αρμαγεδώνα για την ανθρωπότητα.

Είναι λάθος από την Ρωσία, να αφήνεις να περάσουν πάνω από 20 χρόνια για την αθέτηση υποσχέσεων και να μην διαμαρτύρεσαι και να το κάνεις τώρα που το μαχαίρι έφθασε στο λαιμό, κατά την εκτίμησή σου. Αν η Ρωσία είχε δείξει δύναμη και επικινδυνότητα στο παρελθόν, αντί για καλή θέληση, η Δύση θα είχε προσεγγίσει τη Ρωσία ζητώντας να διαπραγματευτεί. Η Ρωσία δεν θα έχει ποτέ ουσιαστικές διαπραγματεύσεις με την Ουάσιγκτον έως ότου η Ουάσιγκτον φοβηθεί τη Ρωσία. Η καλή θέληση θεωρείται αδυναμία στην πολιτική.

Είναι λάθος από την Ουκρανία να δέχεται τον ρόλο του θηράματος, στην διαμάχη δύο παγκόσμιων πυρηνικών δυνάμεων, διότι πάντα το θήραμα ή καταβροχθίζεται ή κατακρεουργείται. Θα έπρεπε να είχε μάθει από την περίπτωση της Γεωργίας, η από τις συνέπειες της «επανάστασης Maidan», του 2014, με τον μερικό ακρωτηριασμό της.

Τέλος και σε ότι μας αφορά, ναι η Ελλάδα, ως μέλος του ΝΑΤΟ και μετά την στρατιωτική συμφωνία με τις ΗΠΑ ΜDCA οφείλει να δώσει την άδεια για χρήση των στρατιωτικών της βάσεων από το ΝΑΤΟ, αλλά να μην συμμετάσχει σε επιχειρήσεις, που εκτιμώ ότι τελικά δεν πρόκειται γίνουν, στον Εύξεινο Πόντο, στην Ουκρανία, ή στην αρχαία Ταυρίδα(Κριμαία). Εξάλλου η συμμετοχή της Ελλάδος στην εκστρατεία της μεσημβρινής Ρωσίας (Ουκρανία) με δύο Μεραρχίες το 2019 κατά των Μπολσεβίκων, ήταν μια αποτυχημένη ενέργεια, την οποία πλήρωσε οδυνηρά το έθνος, με την Μικρασιατική καταστροφή.

*Ο Ιωάννης Αθ. Μπαλτζώης είναι Αντγος ε.α., με Μεταπτυχιακό (Μ.Sc.) από το ΕΚΠΑ στην Γεωπολιτική και πρόεδρος του Ελληνικού Ινστιτούτου Στρατηγικών Μελετών (ΕΛΙΣΜΕ).

ΠΗΓΕΣ:

1. George Whashington University. <http://nsarchive.gwu.edu> (30 Έγγραφα).
2. Κεφάλαιο 6, «The Malta Summit 1989», στο Svetlana Savranskaya και Thomas Blanton, The Last Superpower Summits (CEU Press, 2016), σελ. 481-569. Το σχόλιο για το Τείχος βρίσκεται στη σελ. 538.
3. Frank Elbe, «The Diplomatic Path to Germany Unity», Bulletin of the German Historical Institute 46 (Άνοιξη 2010), σελ. 33-46. Ο Έλβα ήταν ο αρχηγός του επιτελείου του Γκένσερ εκείνη την εποχή.
4. Robert Gates, University of Virginia, Miller Centre Oral History, George HW Bush Presidency, 24 Ιουλίου 2000, σελ. 101).

Militaire News.